

A Daring Arrangement

Joanna Shupe

Copyright © 2017 Joanna Shupe

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un aranjament îndrăzneț

Joanna Shupe

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHUPE, JOANNA

Un aranjament îndrăzneț / Joanna Shupe

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3082-7

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Un aranjament îndrăzneț

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

Capitolul 1

*Thirty-Seventh Street și Fifth Avenue
New York City, februarie 1890*

Plafonul din metal mai avea puțin și li se prăbușea în cap.

Lady Honoria Parker mai ridică o dată privirea, fascinată de ceea ce se întâmpla la etajul al doilea de la Sherry's, unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din New York. Fiecare bătaie zgomotoasă și fiecare bufnitură îngrozitoare venită de deasupra zguduiau imensul candelabru din aur și cristal din salonul principal și îi făceau să tresără pe chelnerii în uniforme negre. Se auzeau de parcă sus era o hoardă de elefanți.

După cele văzute și auzite în ultima lună despre americanii ne-săbuiți, Nora nu ar fi fost deloc surprinsă chiar să fie elefanți. Nimic nu părea interzis acolo, nici o idee nu era prea îndrăzneață sau prea nebunească. Case uriașe, asemenea moșilor de la țară ale englezilor, se aliniau pe Fifth Avenue. Marmura importată, granitul luminos și poleiala strălucitoare te orbeau la fiecare colț de stradă. Clădiri înalte se înălțau spre cer. La New York, simțeai o nevoie aprigă să cumperi mai mult, să construiești mai mult, să faci mai mult. Toate acestea o făceau să îi fie dor de străzile murdare, aglomerate și totuși civilizate ale Londrei.

—Nora, dragă!

Voce blândă a mătușii o întrerupse din reverie.

—Domnul Van Rensselaer îi-a pus o întrebare.

Ea se întoarse spre bătrânul îndesat din dreapta. Unchiul ei organizase cina, una dintre nenumăratele întâlniri al căror scop era ca ea să își găsească soțul *potrivit*. Dar ideea căsătoriei cu un bărbat suficient de bătrân încât să îi fie tată îi făcea Norei pielea de găină. Nici măcar mătușa ei nu era de acord cu Van Rensselaer, spunând

că acesta era „o pereche de sprâncene stufoase cu un băț înfipt în posterior”.

Trebuie spus că Nora își adora mătușa.

Ba, și mai important, Nora nu își dorea ca bărbat un american potrivit, nu când un artist mai mult decât adevărat o aștepta în Londra. Din păcate, tatăl ei nu fusese de acord cu respectivul artist, iar din acest motiv ea se afla în America, fiind plimbată prin New York ca un pursânge valoros scos la licitație. „Iată-o pe fata contelui! A venit să-și caute soț”, se şoptea pe la spatele ei.

Nu, în nici un caz! Nora nu avea nici cea mai mică intenție să se mărite acolo.

— Îmi cer iertare, răspunse ea spre sprâncenele vorbitoare. Ce spuneați?

— E de înțeles...

Domnul Van Rensselaer zâmbi înțelegerător spre ea, de parcă Nora era vreo toantă aiură și incapabilă să urmărească o discuție. Simți cum senzația de piele de găină sporește.

Am întrebat dacă Excelenței Voastre îi lipsește Londra.

„Da, mi-e groaznic de dor de Robert.” I se strânse inima în piept și simți că i se pune un nod în gât. Pictor Tânăr, Robert Landon nu avea nici bani, nici titlu cu care să defileze, dar ei nu îi păsa. Fusese primul om care o văzuse aşa cum era ea cu adevărat, nu doar ca pe fiica tatălui ei. Era dulce, romantic, era tot ce își dorea ea. După ce aveau să se căsătorească, plănuiau să călătorească prin Europa pentru ca Robert să își perfecționeze arta. Ea avea să îi țină companie și să îi fie muză, aşa cum îi spunea el adesea.

Dar tatăl ei, contele de Stratton, nu își dăduse acordul. Se arătase îngrozit când Nora și Robert fuseseră prinși împreună – o scenă ce avusesese loc la un dineu –, iar de atunci lucrurile luaseră o turnură dezastruoasă. În loc să îi oblige pe tinerii îndrăgostiți să se căsătorească, furiosul ei tată o trimisese numaidecât pe Nora la sora lui în New York. „Acolo nimeni nu va fi auzit încă de scandal”, îi spusese el. „Mătușa ta o să te ajute să-ți găsești un soț potrivit în America. Să nu te întorci acasă fără soț. Te rog, nu mă dezamăgi, Nora!”

Dar nu făcuse tocmai asta toată viața ei, dezamăgindu-l? El își dorise un băiat, ea se născuse fată. Ea studiase, exersase, încerca-se să fie fiica perfectă, iar el doar o ignorase. Ea zâmbise când își făcuse debutul în înalta societate, dornică să îl facă să se simtă mândru, iar el nici nu se obosise să participe la vreun bal ori la vreo serată dansantă.

Un aranjament îndrăznet

Încercările de a juca rolul de fică bună, de Tânără cuviincioasă din înalta societate nu îi aduseseră nimic. Ba, mai rău, toate se soldaseră cu o călătorie într-un oraș straniu, ca să defileze prin fața fiecărui vânător de zestre snob și insuportabil care avea de două ori vârstă ei.

Așa că Tânără aceea cuviincioasă din înalta societate nu mai exista. O nouă Nora apăruse în călătoria de patru săptămâni peste Atlantic, una care hotărâse să ia problemele în propriile mâini și să ticluiască o cale sigură prin care să revină la Londra.

Planul era simplu. Dacă tatăl ei voia ca ea să aibă un soț, atunci urma să-și găsească cel mai scandalos bărbat din New York, un logodnic care atrăgea atenția și era suficient de nepotrivit încât să apară prin ziare. Un actor? Un politician? Nu se hotărâse încă asupra felului în care avea să reușească, dar era hotărâtă să o facă. Trebuia. Veștile trebuiau să se împrăștie destul de mult ca să ajungă la urechile contelui, dincolo de Atlantic, îngrozindu-l atât de tare, încât să o cheme de urgență acasă.

La Robert.

Trei perechi de ochi o priveau lung, așa că Nora își îndreptă atenția spre discuția de la masă.

— Chiar îmi este dor. Desigur, nu de vremea de acolo.

Mătușa Beatrice, unchiul James și domnul Van Rensselaer râseră, iar conversația continua până când încă o bufnitură puternică răsună deasupra lor. Unchiul ei deveni serios.

— Nu pot să înțeleg de ce este permis un asemenea tăărboi.

Domnul Van Rensselaer se șterse la gură cu șerbetul din pânză.

— Din câte înțeleg, sus, în sala de bal, se află domnul Hatcher. E un fel de cină exclusivistă. De aceea țara dumitale este superioară țării noastre, Lady Nora, pentru că indezirabilitatea de aici habar n-au să se poarte cum se cuvinte.

Când vorbea de indezirabilitate, era limpede că se referea la bărbătii care își câștigaseră avere, nu o moștenire, la fel ca el. Oare își dădea seama cât de snob îl faceau să pară cuvintele lui? Chiar dacă Robert nu avea bani, era un bărbat bun, decent și iubitor, cu o inteligență strălucită și o morală de nestrămutat. El era bărbatul perfect, nu unul precum domnul Van Rensselaer, care se strâmbase în mod vădit la vederea rochiei albastre modeste din mătase pe care o purta ea în seara aceea. Chiar dacă părea conservatoare în comparație cu cele mai la modă rochii ale americanelor din salon, Nora era

de părere că nuanță îi scotea în evidență părul castaniu-închis și ochii de un căprui-auriu.

– Domnul Julius Hatcher? întrebă mătușa Bea. Bancherul?

– Chiar el. Omul e o năpastă pentru orice este decent și onest în orașul acesta. Van Rensselaer își felie sparanghelul. Totuși, nu vă faceti griji! Nu se învârte în cele mai bune cercuri. De fapt, de-a lungul anilor, a încercat de nenumărate ori să intre în lumea bună, dar nu este acceptat și pace!

Deși se afla la New York doar de o lună, Nora auzise de Julius Hatcher. Un neobrzat chipeș și arrogant, care avea mai mulți bani decât rățiune, organiza petreceri sofisticate și se afișa cu un șir nefărșit de actrițe cunoscute – sau cel puțin aşa spuneau ziarele de scandal. Chiar își construise replica unui castel din Franța secolului al XVI-lea pe Upper Fifth Avenue – cu tot ce îi trebuia, inclusiv un sănț de apărare.

Chiar dacă ziarele îi lăudau isprăvile cu încântare, societatea îl considera imoral și lipsit de decentă – o societate în care se părea că încercase să își cumpere locul și nu reușise. Iar tatăl ei nu era de acord cu Robert când prin lume alergau în voie derbedei precum Julius Hatcher. Cum era corect aşa ceva? I-ar fi fost învățătură de minte dacă i-l aducea contelui acasă pe Hatcher ca să...

Mintea îi încremeni pentru o clipă, blocată pe minunata idee. Oh, într-adevăr, chiar i-ar fi fost învățătură de minte contelui! Tatăl ei nu l-ar fi acceptat în veci pe Hatcher ca soț al fricei lui, un derbedeu care păta venerabilul nume Parker. Sigur aşa ceva avea să îl oblige să îl vadă pe Robert cu alți ochi. Cu siguranță, avea să-i demonstreze că un bărbat decent, care muncea din greu, ca Robert, era suficient de bun încât să se însoare cu singura lui fiică.

Ba, mai mult decât atât, în clipa în care tatăl ei avea să audă de legătura cu Hatcher și de reputația lui de desfrânat, fără îndoială urma să o cheme acasă cât mai curând posibil.

Domnul Hatcher părea răspunsul perfect la rugăciunile ei.

Altă bubuitură se auzi deasupra. „Asta este șansa mea!” Trebuia să îl găsească pe Hatcher și să încearcă să îl convingă să o ajute. Chiar atunci. Imediat. Înainte să rateze ocazia. Vru să își tragă scaunul, iar un chelner se grăbi să o ajute.

– Scuzeți-mă, îmi este puțin Cald.

– Vrei să vin cu tine? întrebă mătușa ei când cei doi domni se ridică politicoși.

Un aranjament îndrăzneț

– Nu, te rog, se grăbi ea să răspundă ușor disperată, apoi își temperă tonul. Mănâncă liniștită! O să-mi pun o cărpă umedă pe gât și revin în câteva momente.

Nora găsi iute scările principale și se grăbi să urce, ținându-și fustele cu ambele mâini ca să nu se împiedice. Apăru un chelner chiar când păși pe ultima treaptă.

– Doamnă, v-ati rătăcit?

Nici măcar acolo, în America, nu era firesc ca femeile să cîneze sus, singure. Fără îndoială, o credea vreo stricată, care defila fără să fie însotită de un bărbat. Îi oferi un zâmbet larg și spuse în grabă:

– Oh, îmi pare aşa de rău, domnule. Tocmai am terminat de luat cina și cred că am uitat ceva într-o dintre sâlile de sus. V-ar deranja dacă mă duc să arunc iute o privire? Promit că nu durează mult.

Chelnerului i se înroșiră urechile, dar se dădu într-o parte ca să o lase să treacă.

– Desigur, doamnă. Vă rog. Nu mi-am dat seama că sunteți o lady britanică. Sunt o sumedenie de persoane dubioase la etajele superioare. Vreți să vin să vă ajut?

– Nu, mulțumesc. Fără îndoială, sunteți foarte ocupat. Nu-mi ia decât o clipă.

Ușurată, se strecură pe lângă el și se îndreptă spre saloanele private.

După ce plecă bărbatul, Nora începu să caute locul de unde venea zgomotul. Tărăboiul se auzea tot mai tare pe măsură ce se aprobia de cele două uși mari din lemn aflate pe partea dreaptă. Își lipi urechea de un ochi de geam și auzi mai multe bufnitudini și hohote de bărbați.

„Perfect.”

Se gândi la Robert și la viitorul lor împreună. Călătorind prin Europa și bucurându-se de dimineți târzii, încunjurată de el și de picturile lui. Un bărbat care o voia pe ea, nu pe moștenitorii pe care putea să îi crească în pântec sau statutul asociat cu titlul tatălui ei. Trase adânc aer în piept ca să prindă curaj, apăsa mânerul și se strecură în sala de bal. Apoi se opri brusc.

Dumnezeule! Peste tot erau cai.

Cai. În interior. În sala de bal.

Cu bărbați în șa.

Cei aproximativ douăzeci de oaspeți, toți bărbați, erau îmbrăcați în costume de seară negre, cu pălării de mătase, și mâncau de pe tăvi

fixate pe șa. Chelnerii, îmbrăcați ca rândasii, fugeau de colo-colo. În încăpere se simțea un miros de grajd amestecat cu fum de țigară.

Cină în șaua unui cal? Americanii își pierduseră mințile cu totul?

Abia aștepta să îi povestească pătania lui Robert.

Un bărbat se desprinse din grup și își mână calul până în locul în care se afla ea. Își atinse ușor pălăria, cu un zâmbet amabil pe chipul lui frumos.

– Bună seara, domnișoară. Pot să vă ajut cu ceva?

– Aveți cai. Într-un restaurant. La etajul doi.

El chicotă și ridică din umeri.

– Este ziua prietenului meu, iar el nu face nimic cu jumătăți de măsură, niciodată. Mă credeți sau nu, caii au fost destul de ușor de transportat cu liftul de marfă.

Nora nu reușea să își imagineze cât costase totul, chiar dacă nu ar fi întrebat niciodată. Era mai bine să își vadă de planul ei.

– Îl caut pe domnul Hatcher.

– Firește. Toate femeile drăguțe îl caută. Arătă spre un bărbat fără pălărie, care flutura o sticlă de șampanie și se legăna în șa. Este acolo, blondul cu șampania. Să-l chem?

Podeaua sălii de bal era plină de fân și de mizerie – asta, fără să mai pună și caii la socoteală înainte. Sperând să își salveze pantofii, ea încuviință din cap.

– Da, dacă sunteți amabil.

El își îndemnă calul să se întoarcă și se îndreptă spre Hatcher, care se întreținea cu admiratorii lui. Părea să spună o poveste, gesticulând nebunește și arătând cu mâinile spre piept, de parcă apuca doi săni mari. Nora simți că îi ia pielea foc și se întoarse cu fața spre perete. Comportamentul lui respingător nu făcea decât să îi întăreasă că planul pe care îl avea în minte. „Ne vedem în curând, Robert.“

După câteva secunde, pământul se zgudui sub picioarele ei. Ridică privirea și văzu cum domnul Hatcher se îndreptă legănat spre ea. Era chipeș. Nu se așteptase la asta – nu că ar fi contat un asemenea amănunt. Se chinui să îl studieze nu ca o femeie, ci aşa cum examina Robert arta unui rival: cu o curiozitate detașată.

Era un bărbat menit să atragă atenția, cu părul ciufulit, de culoarea grâului, și trăsături bine definite, sculpturale. Pe măsură ce se apropiie, ea îi remarcă pomeții înalte, proeminenți și nasul ascuțit. Umerii lați și corpul mlădios. Dar era mai mult decât atât. Așa cum spuneau americanii, avea *sarm* – o anume eleganță care îi conferea

Un aranjament îndrăzneț

un aer de superioritate. Poate că banii erau motivul, dar Nora nu credea asta. New Yorkul era plin ochi de bărbați bogăți, și nici unul dintre ei nu arăta ca Julius Hatcher.

Într-un cuvânt, era perfect.

El își opri calul și coborî privirea spre ea. Ochii lui albaștri erau sticioși și injectați. Buzele pline se arcuiră într-un zâmbet încrezător și strengăresc, iar un fel de reacție ciudată se împliniră în pântecul Norei.

– McDaniel s-a întrecut pe sine anul acesta.

Ea clipi nedumerită. Chiar dacă nu vorbea foarte clar, Nora auzise fiecare cuvânt.

– McDaniel?

– Bărbatul care te-a plătit, scumpu.

El se aplecă în față și își lăsă privirea să alunecă pe trupul ei. O atenție specială fu acordată sănilor ei, despre care Nora știa că erau mai generoși ca ai majoritatii femeilor. Totuși, trebuia să-i fi plăcut ce văzuse, căci spuse:

– La naiba, oricât i-ai cerut, n-a fost suficient!

– Cât i-am cerut? repetă ea. Eu...

– Ești cel mai bun cadou de aniversare pe care l-am privit vreodată. Dă-mi cam o oră ca să-mi revin și te duc într-un loc frumos. O să luăm un apaltament la Fifth Avenue Hotel.

Chiar dacă el pronunțase *apaltament*, ea știa prea bine la ce se referă. Dumnezeule, o credea o femeie ușoară! Chemată pentru ziua lui de naștere. Avea un prieten care îi oferea aşa ceva în fiecare an? Hatcher era chiar mai odios decât fusese tentată să credă.

– Domnule, nu sunt cadoul tău de aniversare. Eu iau cina la parter.

– Ești englezoaică.

– Da. Numele meu este Lady Nora Parker. Stau la mătușa mea, doamna Cortland.

Calul se mișcă, scuturându-și capul nerăbdător. Hatcher mângâie absent grumazul animalului.

– Îl cunosc pe soțul ei, Jim. O persoană importantă din domeniul afacerilor petroliere. și zici că ești o lady?

– Într-adevăr, sunt. Tatăl meu este al optulea conte de Stratton și mai are câteva titluri pe care nu are rost să le repet acum. Pot să vorbesc cu tine?

El se uită peste umeri cu un aer dramatic.

-Acum nu vorbim?
-De fapt... Las-o bătă!

O durea gâțul să se tot uite în sus la el. Dacă era un gentleman adevărat, descaleca și i se adresa cuviincios.

Oftând, scrută încăperea și observă un scaun lipit de perete. Se duse într-acolo, apucă scaunul și îl târî până aproape de Hatcher. Chiar înainte să își pună pantoful pe scaun, un chelner veni în grabă să o ajute. În câteva secunde, privirea ei se afla la același nivel cu a lui.

-Am ceva de discutat cu tine.

Zâmbetul șiret reapără.

-Orice vrei tu, scumpă!

Ea trase adânc aer în piept și ignoră aluzia. Bărbatul se gândeau numai la obscenități.

-Din motive care nu sunt relevante în discuția asta, mi-aș dori să mă întorc în Anglia cât mai repede posibil. Totuși, tatăl meu vrea să-mi găsească un american cu care să mă mărit. Am nevoie de un logodnic absolut revoltător. Ai atipit?

Hatcher tresări brusc și făcu ochii mari.

-Nu, mintă el, de parcă ea nu ar fi văzut clar că atipise. Sunt treaz. Dar poate treci la subiect.

Chiar trebuia să se grăbească. Fără îndoială, mătușa ei, aflată în salon, începea să se îngrijoreze.

-Aș vrea să te dai drept logodnicul meu doar până când se înfurieata și mă cheamă acasă.

-Logodnic? Eu?

Voceea lui se ascuți, sperind calul. Cu o apăsare abilă din genunchi, liniști animalul, apoi îl mângâie pe grumaz cu o mișcare blândă. Nora fu impresionată: deși beat, îi păsa de animal. El clătină din cap.

-Nu o să mă însor niciodată cu nimeni, nici măcar cu o femeie superbă ca tine.

-Nu o să ne căsătorim. Doar tata trebuie să credă că o să facem.

-De ce?

-Din varii motive. Între timp, o să-ți asigur intrarea la evenimentele din societate. Când o să afle de legătura noastră, tata o să mă chemă acasă, iar tu vei fi absolvit de înțelegerea noastră.

Un aranjament îndrăzneț

El se legănă și se încruntă, părând că se concentrează. Nora habar nu avea dacă el încerca să își țină echilibrul în să ori se gândeau la oferta ei. Privirea lui încețoșată se ațintă asupra gurii ei.

-O să am voie să te sărut?

Un surprinzător val de căldură se învolbură înăuntru ei. Ideea de a-l săruta nu ar fi trebuit să o îmbie absolut deloc. Ea alungă definitiv gândurile acelea.

-În nici un caz!

Liniile de pe fruntea lui se adânciră.

-Nu pare prea corect.

Ar fi vrut să îi spună că viața nu era corectă. Să se îndrăgostească de un bărbat decent pe care tatăl ei refuza să îl accepte nu era corect. Să fie femeie și să nu aibă dreptul să-și decidă propria soartă nu era corect.

Și putea să continue cu exemplele.

-Oricum, asta este oferta mea. Accepți?

-Tu și eu să ne afișăm printre pantalonii bufanți¹?

Avu nevoie de un minut ca să-i înțeleagă vorbele.

-Da, exact. Să ne afișăm printre pantalonii bufanți. O să faci?

-La naiba, da! Unde semnez?

Să o ferească Dumnezeu de bărbații chercheliți! Se rugă doar ca el să își amintească a doua zi de discuția lor.

-Fără documente, domnule Hatcher. Ai numai cuvântul meu de onoare.

-Mie îmi plac documentele, murmură el. Dar pentru tine pot să fac o excepție. Se lovi tare cu pumnul în piept. Atunci ai și tu cuvântul meu. Noi doi, scumpă!

Nora se simți ușurată.

-Mulțumesc. Știam că ești exact bărbatul de care aveam nevoie. Sunt așa de recunoscătoare că eram în salon când tu...

Hatcher își flutura pleoapele, apoi se aplecă în față, iar corpul i se relaxă. Înainte ca Nora să mai apuce să facă ceva, calul lui se dădu într-o parte și Hatcher alunecă din să. Se prăbuși pe podea cu o bufnitură.

Îngrozită, ea își acoperi gura. Era mort? Coborî de pe scaun și se apropie în grabă, pregătită să ajute cu ce era nevoie. Apoi el gemu.

¹În original, knickerbockers – joc de cuvinte, termen folosit pentru a-i desemna pe newyorkezii de elită (n.tr.)